

MİYASE SERTBARUT

Bir Kuklanın Son İsteği

Resimleyen:
Zeynep Özatalay

 tudem

BİR KUKLANIN SON İSTEĞİ

© 2026, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Miyase Sertbarut
RESİMLEYEN: Zeynep Özatalay
EDİTÖR: Burhan Düzçay
SON OKUMA: Barış İnce
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Güngörler Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Saray Mahallesi 658. Cadde No:11 Kahramankazan/Ankara
Tel: 0312 394 28 82

Birinci Baskı: Eylül 2026 (5000 adet)

ISBN: 978-625-380-120-5

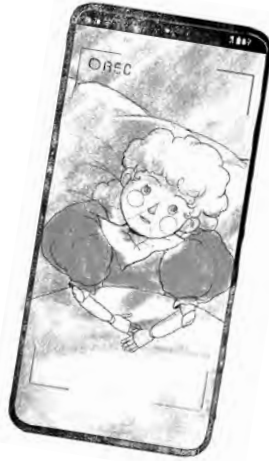
Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 49889

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

MİYASE SERTBARUT

Bir Kuklanın Son İsteği

 tudem

Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu. Okula giderken hep karnı ağrıyordu. Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu. Öğretmenlik yaptı ama karnının ağrısı devam etti. Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi. Karnının ağrısı geçti. Kitapların bütün ağrılara iyi geldiğini düşünüyor. Yazarın *Sınavsız Hava Sahası* adlı oyunu pek çok okulda sahneleniyor. *Yuan Huan'ın Kulübesi* adlı kitabı 2024 yılında İtalya'da Rodari ödülü olarak yılın çocuk romanı seçildi. Diğer kitaplarından bazıları: *Ünsüz Youtuberin Günlüğü*, *Tuhaf Bir Otel*, *Timur'un İkinci Fili...*

Tudem Yayınlarından Çıkan Kitapları:

İlk okuma/Küçük Yıldızlar:

Emre ile Cemre (10 kitap)

Masal: Akvaryumdaki Denizkızı

Bir Dilek Tut

Öykü: Kırmızı Kartal, Üç Kardeşin Kitabı

Tuna'nın Büyülü Gemisi

Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk

Roman: Sarı Maymun, Kaçak Köpek Biber

Yalancı Portakal, Yılankale

Sınıfta Kalanlar Okul Açtılar

Yuan Huan'ın Kulübesi

Yuan Huan-2 Kütüphanedeki Kamera

Kimsin Sen?, Sislin Sakladıkları-1

Sislin Sakladıkları-2 Ortak Ruh

Kapiland'ın Kobayları, Kapiland'ın Karanlık Yüzü

Kapiland'ın Kıyameti, Kapiland'ın Külleri

Çöp Plaza-1, Çöp Plaza-2 Hayaller Hawaii

Ara Âlem-1 Tarlakoz'un Tuzağı

2 Yasak Oyun, 3 Yeniden Doğuş

Buz Bebekler, Bir Gün Herkes...

Gerçekle Büyümek Düşlerle Yürümek

Yapay Zekânın İsyanı

İki Robot Fabrika Hatası

Küçük Kara Robot

Kurbağalara Fısıldayan Çocuk

İkiz Olmayan İkizler

Bir Kuklanın Son İsteği

Delidolu Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Roman: Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25

1. Bölüm

KUSURLU KUKLA

Titiz Marangoz.....	8
Nikola Tesla ile Tanışma.....	14
Bir Sandıkta Yüz Elli Yıl Yaşamak.....	26
Atölyede Temizlik Var.....	35

2. Bölüm

DÜNYANIN EN TUHAF YOLCUSU

Yolculuk Nereye?	42
Baba ve Oğul	47
Gözyaşım Pıt	53

3. Bölüm

FENOMENLERİN EVİ

Bluetoothlu Tuzluk	66
Battaniye	77
Patlamış Mısırlı Tuzak	84
Ay Işığı Alerjisi	93
Kapüşonlu Çocuk	102

4. Bölüm

BAŞKA TÜRLÜ BİR ORMAN

Gizli Toplantı	116
Kuklanın Vasiyeti	122
Yeni Hayat	129

1. BÖLÜM

KUSURLU KUKLA

TİTİZ MARANGOZ

Bugüne dek hiç kimse size Geppetto Usta'nın Pinokyo'dan önce başka bir kukla yaptığını söylememiştir. Pinokyo da aslında var mıydı, yok muydu tartışmasına şimdilik girmeyeceğim. İlerleyen bölümlerde işin aslını kendiniz öğreneceksiniz.

Benim hikâyem hiç yazılmadı. Sebebi ustamın beni saklamasıydı. Şimdi aradan yüz elli yıl geçti ve bazı gerçeklerin gün ışığına çıkma zamanı geldi.

Yaşlı marangozun beni herkesten saklamasının nedeni kusurlarımdı. Çünkü o, hatalarıyla barışık biri değildi, mü-kemmeliyetçiydi. Tezgâhında her şey aynı yerde dururdu. Çekiç hep aynı çiviye asılırdı. Testerenin dişlerinden biri eğilmişse hemen düzeltilir, düzelmiyorsa yeni bir tane satın alınırdı. Rende, mutlaka tezgâhın altında, keski onun solunda dururdu. Cetvelin üzerindeki çizgiler solmuşsa üzerinden kalemle geçilirdi.

İşte Geppetto Usta'nın bu takıntılı hâli, hayata karışmamı yüz elli yıl erteledi. Bir sandığın içinde örümcekler, fareler ve duyabildiğim insan sesleriyle günler, aylar, yıllar geçirdim.

Hikâyem, Pinokyo'nunkinden çok farklı. Bir kere o hikâyeye, ben ise gerçeğin ta kendisiyim.

Geppetto Usta benim normal bir çocuğa benzeyebilmem için çok emek verdi. Hakkını inkâr edemem. Ormandan getirdiği kütüğü -evet o kütük ben oluyorum- günlerce gecelerce yonttu. Elinden metre düşmüyordu. Orayı ölçüyor, burayı ölçüyor; işaret parmağını uzun bulup kısaltıyor, tırnağını kısa bulup ucuna ekleme yapıyordu.

Bir gün elindeki metreyi öfkeyle yere fırlattı. Bu ondan hiç beklenmeyecek bir hareketti.

“Tamam, bitsin artık!” dedi. Sonra metrenin yerde duruşundan rahatsız oldu. Eğilip talaşların içindeki metreyi aldı, tozunu sildi ve tezgâhın üzerine, her zamanki yerine koydu. Benden tarafa bakmıyordu, sanırım bakarsa eline keskiyi alıp kulağımdaki eğriliği düzeltmeye çalışırdı.

Ustam bir çocuğa dönüştüğüme ikna olmamıştı ama ben artık kendimi öyle hissediyordum. Onu izliyordum, o izlendiğini bilmiyordu. Duvara asılı sepeti aldı. Benden tarafa kaçamak bir bakış attı.

“Pazara gidiyorum. Sana kıyafetler alacağım, böylece kusurların kapanacak.”

O beni kusurlu görse de ben hâlimden memnundum. Bu yüzden onun ne düşündüğünü o kadar da umursamadım. Bir kütükten kuklaya dönüşmüş olmak, kendimi iyi hissetmem için yeterliydi.

Bir saat sonra elinde bir torbayla nefes nefese atölyeye girdi. Satın aldığı kıyafetleri aceleyle üzerime geçirdi. Çorap ve ayakkabı bile almıştı. Belime bir de önlük bağladı, sanki yiyebilirmişim gibi önlüğün cebine şekerler koydu. İki metre uzaklaşıp yeni hâlime baktı ve galiba beğendi.

“Saçların da olmalı kel kız.” dedi.

Duvarda asılı duran koyun postunu tezgâha serdi. Maskasla postun bir bölümünü kesti, kestiği parçayı başıma yerleştirdi. Uyumsuz duran yerleri kırptı ve tutkal çanağından bir kaşık tutkal alıp koyun postunu başıma yapıştırdı.

Keşke bir ayna olsaydı da ben de bu hâlimi o zamanlar görebilseydim. Ustamın yüzüne bakıp mimiklerinden nasıl göründüğümü anlamaya çalıştım:

Çatık kaşlar, büzüşmüş dudaklar, kısık gözler... Kusursuzluğu arayan Geppetto’da hep bir hoşnutsuzluk...

Oysa herkes gibi ben de beğenilmek istiyordum. Kukla da olsan, sardunya da olsan, sokak köpeği de olsan karşında duranın yüzünde iyi bir işaret ararsın. Beni beğendi galiba dersin ve iyi hissedersin. Belki ilerde değişir, belki bana alışır diye kendimi teselli ettim.

Saçlarım da tamamlandıktan sonra küçük yemek masasına benim için bir sandalye çekti usta. Tabii o zamanlar kıpırtısız bir kuklaydım, saatlerce hiçbir şey yapmadan oturdum. Bazen atölyenin penceresinden bir rüzgâr eser, kafamdaki koyun postundan alnıma bir tutam saç düşerdi. Bu perçem hoşuma giderdi ama ustam, bunu fark eder etmez saçımı eski hâline getirirdi.

Bütün gün benimle konuşurdu, ben cevap veremezdim. Bana Minokyo diye seslenirdi. Bu sözcüğün bir anlamı yokmuş, öyle söyledi. Yine de bana isim vermesi hoşuma gitmişti. Şöminenin yanına sıralanmış kütüklerden beni ayıran şey, belki de bu isimdi.

Konuşamasam da onun ne dediğini anlıyordum. Bana geçmişimden bahsetti. Söylediğine göre yıldırım düşmüş bir ağacın kütüğüyümüşüm. Yine onun söylediğine göre, yıldırım düşen ağaçlar sihirli olurmuş ve kukla yapımına en uygun parçalar onlardan elde edilirmiş.

Anlattıklarına hiç inanmıyordum, belki yalnızlık çektiği için ölçüp biçmeden konuşuyordu. Marangoz olarak çok ölçülü olsa da konuşurken fazla dağınıktı. Anlattıklarını masal gibi dinliyordum.

Şöminenin yanına üst üste dizdiği odunların hep aynı boyda olmasına şaşardım. Sonuçta bunlar ısınmak, çorba kaynatmak, su ısıtmak içindi. Ama Geppetto onları bile milim milim ölçer, sonra testereyle düzgünce kesip ocağın yanına öyle dizerdi.

Birkaç gün içinde yanacak olan bu odunların eşit olmasına kafayı takmak... Sanırım bu takıntının sebebi de

yalnızlığıydı. Yanacak odunları bile eşitleyen biri, belki de aklının dağılmasından korkuyordu.

Atölyeye gelenler onun titizliğinden hiç şikâyetçi değildi. Siparişlerini verir, “Sana güveniyoruz usta.” derlerdi.

O da başını sallar, bu güveni boşa çıkarmayacağını belli ederdi. Yaptığı işlerin kusursuzluğundan herkes memnundu, sadece siparişleri zamanında teslim etmediğinde insanlar biraz homurdandırdı.

MİYASE SERTBARUT

Bir Kuklanın Son İsteği

*Bazı masalları bitti sanıyorduk,
yanıldığımızı 150 yıl sonra anladık.*

Geppetto'nun Pinokyo'dan önce yaptığı ilk kukladan kimsenin haberi olmaz. Ustası tarafından bile yok sayılır. Çünkü Geppetto onu biraz kusurlu yapmıştır. Bu yüzden Minokyo'yu kimsenin göremeyeceği karanlık bir sandığa kapatır. Kusurlu kuklanın sağ bacağı üç santim kısa olsa da Nikola Tesla'nın verdiği akımla yalnızca sokağın sesini değil, insanların dünyasını da duymaya başlar.

Bir Kuklanın Son İsteği, klasik bir masalın görünmeyen yüzünü aralarken, dijital bağımlılığı ve ekranların arkasına gizlenen sahte hayatları bir kuklanın gözünden sorguluyor.